

Sygn. akt I CZ 94/06

POSTANOWIENIE

Dnia 1 grudnia 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Gerard Bieniek (przewodniczący)

SSN Stanisław Dąbrowski (sprawozdawca)

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie ze skargi Z. D. i L. D. o stwierdzenie niezgodności
z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 20 maja 2006 r., sygn. akt I Ca .../05

w sprawie z powództwa Z.D. i L. D.

przeciwko Gminie D.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 1 grudnia 2006 r.,

zażalenia skarżących na postanowienie Sądu Okręgowego w K.

z dnia 21 czerwca 2006 r., sygn. akt I Co .../05,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy w K. postanowieniem z dnia 21 czerwca 2006 r. odrzucił zażalenie na postanowienie o odrzuceniu zażalenia na postanowienie odrzucające zażalenie na postanowienie o odrzuceniu skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Przyczyną odrzucenia skargi było to, że pełnomocnik skarżących, będący radcą prawnym, wezwany do złożenia dokumentu potwierdzającego, że mocodawcy są przedsiębiorcami nie uzupełnił tego braku w wyznaczanym terminie, złożył jedynie kserokopię zaświadczenia o wpisie do ewidencji gospodarczej sprzed dziewięciu lat. Kolejne zażalenia odrzucono na skutek nieuiszczenia należnych opłat sądowych.

W zażaleniu na postanowienie z dnia 21 czerwca 2006 r. skarżący zarzucili rażące naruszenie art. 99 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. W uzasadnieniu podali, że postanowienie jest bezzasadne, gdyż Sąd nie określił, jakie zaświadczenie o prowadzeniu działalności gospodarczej i z jakiej daty ma przedstawić powód.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Bezsporne jest, że odrzucone postanowieniem z dnia 21 czerwca 2006 r. zażalenie zostało wniesione przez radcę prawnego i jednocześnie nie została uiszczona należna opłata sądowa. Z braku uiszczenia opłaty zażalenie podlegało odrzucenia na podstawie art. 130² § 3 k.p.c. Wprawdzie, stosownie do art. 99 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych nie pobiera się opłaty sądowej, jeżeli zażalenie, wniesione na postanowienie o odrzuceniu środka zaskarżenia, sąd uzna za oczywiście uzasadnione, ale brak przekonujących argumentów dla czego zażalenie miałoby być oczywiście uzasadnione. Odrzucone zażalenie dotyczyło postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 2 czerwca 2006 r. odrzucającego wcześniejsze zażalenie, także nieopłacone.

W uzasadnieniu obecnie rozpatrywanego zażalenia skarżący cofają się do swojego pierwszego zażalenia na postanowienie odrzucające skargę, podnosząc, że było ono oczywiście uzasadnione, gdyż Sąd zamiast odrzucać skargę powinien wskazać skarżącym jakie zaświadczenie o prowadzeniu działalności gospodarczej

i z jakiej daty mają złożyć. Ten argument także nie jest przekonujący, gdyż skarżący nie podają na jakiej podstawie przypisują Sądowi obowiązek żądania od nich konkretnego zaświadczenia z określonej daty.

Z powyższych względów na mocy art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 394¹ § 2 i § 3 k.p.c. Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia.